

Реферат на тему: "Джек Лондон"

Джек Лондон

Реферат з світової літератури:

ДЖЕК ЛОНДОН

Якщо ти приховав правду, сховав її, якщо ти не піднявся з місця і не виступив на зборах, якщо виступив, не сказавши всієї правди,— ти змінив правді.

Дайте мені глянути правді в обличчя. Розповісти мені, яке обличчя в правди.

Джек Лондон

Раннім червневим ранком 1875 року жителі Сан-Франциско, прокинувшись, прочитали в газеті "Кроникл" жахаючу історію: жінка вистрілила собі в скроню. Справа була в тім, що чоловік "вигнав її з будинку, тому що вона відмовилася умертвити свого ще не народженої дитини,— приклад безсердечності і мучень сімейного життя".

Жінкою була Флора Уеллман, заблукавши вівця з родини Уеллманів, старожилів міста Мэслон, штат Огайо. Чоловіком — мандрівний, астролог-ірландець професор Чан. Що стосується дитини, то йому було призначено стат'я відомим мільйонам людей усього світу під ім'ям Джека Лондона.

Стаття в "Кроникл" — це потік свари за адресою професора. Правда, на закінчення автор визнається, що ця історія розказана друзями Флори з її ж слів. Газета обвинувачує професора в тім, що він відбував у свій час термін висновку у в'язниці Тумс, що своїх колишніх дружин — декількох — поховав: "росте зелена трава в їхнього узголів'я, і холодний камінь ліг у ногах". Флорові він змушував гнути спину в корита, найматися в няньки до чужих людей. Він продавав меблі, куплену на гроші дружини, виганяв Флорові з будинку, а коли вона відмовилася піти, сам кинув її.

Правди в цих обвинуваченнях так само мало, як і в заголовку статті — "Покинута дружина". Флора ніколи не була замужем за професором Чані. Ні найменшого бажання кінчати життя самогубством у Флори не було. Рань її виявилася подряпиною і принесла куди більше шкоди професору Чані — адже газети рознесли цю історію по всій країні. Чані був ображений і зганьблений на все життя. Незабаром після цієї події він зник із Сан-Франциско. Джек Лондон ніколи не бачив свого батька.

У той час, коли з'явилася стаття в "Кроникл", Флорі Уеллман було років тридцять.

Несмачно одягнена, вона ходила з окулярах і чорній кучерявій перуці: ока і волосся їй зіпсував тиф. Жовтувато-бліде обличчя з великим носом, великі вуха. Родом Флора була з гарної Уэльської родини. У 1800 році її бабуса, Джоель Уеллман, глибокою зимою з чотирма дітьми перейшла через Аллеганські гори від озера Канандейгуа в штаті Нью-Йорк до Вэйн Каунті, Огайо. Щоб зробити подібна подорож, були потрібні енергія, мужність і впевненість у собі.

Обоє сина Джоель Уеллман — Хайрам і Маршалл (дідусь Джека Лондона) успадкували ці якості. Якимось пізньою осінню, коли брати гостювали в Клівленде, вони відправилися пароплавом на острів у бухті Пут-ін-Бий. На зворотному шляху — а це був

останній рейс у тім році — пароплав чомусь там не зупинився, і хлопчики залишилися на безлюдному острові без їжі і даху, Наставала зима. Орудуючи каменями замість сокири, вони ухитрилися спорудити з прибитих до берега колод такий міцний пліт, що змогли на ньому добратися не тільки до материка, але і до самого Клівленда.

Маршалл Уеллман оселився в Огайо, у місті Меслон. Тут він будував канали і брав патенти на свої винаходи, головне з яких — вугільна топка Уеллмана. Сколотивши солідний капітал, він побудував собі будинок, один з найкрасивіших у Меслоне. Там і народилася його дочка Флора.

Флорі Уеллман була надана можливість одержати саме різнобічне по тим часам утворення. Вона училася музиці, закінчила коледж, багато читала, добре говорила, мала витончений склад і чудово трималася у суспільстві. Дівчині з багатої родини Уеллманов було б не важко вибрати чоловіка по душі і зажити, як її брати і сестри, статечно і благополучно. Але отут в.налагоджений машині щось застопорилося; Маршалл Уеллман був митецький винахідник, однак справитися з непокірливою дочкою виявилось йому не під силу. По відкриттях друзів, це була дівчина з легко мінливими настроями, розумна, обдарована, але нервова. Скільки-небудь строгому порядку, твердим указівкам вона піддавалася з працею. Двадцяти років вона перенесла тиф, і після хвороби, як говорять, у неї залишилося деяке сум'яття в голові.

Коли Флорі виповнилося двадцять п'ять років, вона зібрала пожитки у валізу і виїхала з Меслона. Для молоді дівчини це було нечувано. Відносини з

родичами були порвані на все життя. Безсумнівно, відбувся скандал, але про щирі причини цих неприємностей можна тільки догадуватися. Винахідливий репортер "Кроникл" припускає, що "Флора приїхала до нас на узбережжя приблизно в той же час, коли через зарослі шавлією романтичні далечини Невади сюди почав подорож професор". Насправді Флора зустрілася з Чані лише три роки потому, у Сієтле.

Біограф Джека Лондона був би готовий пожертвувати всім, щоб простежити сховані від нас три роки життя Флори Уеллман.

Зведення, що залишилися, наводять на думку, що це була б неприваблива історія.

Професор Чані пише: у тих же мебльованих кімнатах, де Флорові вважали моєю дружиною, вона колись видавала себе за Чи дружину Сміта. Заклад, де ми жили, було дуже солідним, і от один раз, повернувши додому, я побачив, що мешканці зібралися виїжджати і весь будинок охоплений жахливим хвилюванням. Не встиг я увійти в кімнату, як Флора закрила двері на ключ, упала переді мною на коліна і, ридаючи, стала молити про прощення. Я сказав, що мені чогось їй прощати. Після довгих скарг і розмов навколо так біля вона, нарешті, розповіла мені правду про Чи Сміте. Мешканці, сказала вона, їдуть через те, що знали її, Флорові, майже в те саме час під ім'ям Уеллман, миссис Сміт і Чані. Коштувало мені тоді уступити першому спонуканню, і я пішов би від її, звільнив себе від багатьох літ страждань. Але в мене самого за плічми було зіпсоване життя, і, помізкувавши, я простив Флору".

У перший раз Чані зустрівся з Флорою Уеллман у Йеслера, мера міста Сієтла. Мер був родом з Огайо і добре знав Уеллманов. Флора в той час гостювала в мера і його

дружини. Містер і Іслер по секреті розповіли Чані, що їхня гостя — дочка дуже поважних батьків, але в чомусь провинилася. Це невідоме "щось", мабуть, і змусило Флорові піти з будинку. Чані був на короткій нозі з іслерами, часто до них заходив, і коли пізніше, у Сан-Франциско, побачився з Флорою, вони зустрілися як старі друзі.

Що за людина була батько Джека Лондона? Деяке відомо про його минуле, крім того, що він був чистокровним ірландцем і народився в дерев'яній хижині в штаті Мен. У молодості він багато років провів на морі. Невисокий ростом, професор був такої могутньої статури, що в шістдесят років ухитрився спустити зі сходи хулігана, який підіслали побити його. Чим він займався? Писав, видавав журнали, читав лекції, викладав і складав гороскопи. Їм була зібрана велика бібліотека, куди входили книги по філософії, математиці, астрономії й окультним наукам. Він був мовознавцем, здатним істориком, знавцем Біблії. Серед близьких учнів і послідовників він доброю людиною, чудовим серед астрологів була визнана одним із кращих. Говорять, що на схилі років, живучи в Чикаго, він присвятив свої незвичайні творчі здібності астрології, займаючись нею по шістнадцятьох годин у день. Він жагуче і щиро вірив в астрологію і вважав її такою же точною наукою, як хімія і математика; наукою, здатної витягти людство з його трясовини, що затягла.

Найбільшою слабкістю Чані були жінки. Коли друзям случалося дорікнути професора в гріхах проти моралі, він, указуючи на свій гороскоп, викликував: "На жаль! Так уже мені на роді написане". Його нічого не коштувало розсердити, і нелегко було мати з ним справа: йому неодмінно хотілося бути вождем, наставником, керівником рішуче в усьому. Велику частину життя він був бідний, грошима не дорожив. Якщо учням було чимось платити, він давав уроки безкоштовно і постійно роздавав то деяке, що мав.

За свідченням студентів, його лекції завжди слухалися з неослабною увагою: йому було про що сказати, і він знав, як це сказати. Іронізувати він умів як ніхто. А якщо не вміли, вони недовго залишалися його друзями. У місті Портленде, штат Орегон, його щотижневі лекції користалися популярністю. На дошці перед слухачами був зображений гороскоп у метр величиною. Перед ним із вказівкою в руці стояв Чані, пропонуючи аудиторії пояснити значення різних сполучень зірок. Після півторагодинної лекції він із властивим йому соковитим ірландським гумором розважав учнів забавними історіями.

У 1909 році один з його послідовників, Джо Траунсон з Гельдзбурга, пізніше побратим Джека Лондона по соціалістичній партії, писав: "Мені особливо подобалося, коли в ході бесіди він, бувало, викликував: А-а це наводить мене на думку і приймався раз-

підняла убита горем Еліза. Що стосується Чарміан Лондон (якої Джек у 1911 році заповідав весь свій стан), "вона в той же день згадала в розмові з мною, що якщо Джек Лондон умре,— а зараз це представляється дуже ймовірним,— його смерть не повинна бути приписана нічому, крім уремичного отруєння. Я заперечив. Приписати кончину її чоловіка тільки цьому буде важко: будь-яка ранкова розмова по телефоні могли

ненавмисно почути. Та й аптекар міг розповісти кому-небудь про те, що приготував протиотруту; таким чином, причину смерті все рівно будуть шукати в отруєнні морфієм".

Біля семи годин вечора Джек умер. На інший день його тіло перевезли в Окленд, де Флора, Бессі й обидві дочки улаштували йому панахиду. Увесь світ оплакував його смерть. У європейській пресі цій події приділялося більше уваги, чим смерті австрійського імператора Франца Йосипа, що померло напередодні. Учинок дружини Лютера Бербанка найкраще малює скорбота американців: у її будинку веселилася компанія молоді, що зібралася в університетське містечко. Розгорнувши газету, Бербанк крикнула їм: "Перестаньте сміятися! Джек Лондон умер!"

Едвін Маркгем назвав його колись часткою юності, відваги і героїзму на землі. З його відходом ще один світоч світу згас.

Уночі його кремировали, а порошок привезли назад на Ранчо Краси. Всього два тижні назад, проїжджаючи з Елізою по величному пагорбі, Джек зупинив свого коня:

— Еліза, коли я вмиру, зарий мій попіл на цьому пагорбі.

Еліза вирила яму на самій вершині пагорба, захищеного від жаркого сонця сунічними деревами, опустила туди урну з порошком Джека і залила могилу цементом. Зверху вона помістила величезний червоний камінь. Джек називав його: "Камінь, який відкинули будівельники".